

[Elmquist.]

Ved den efterfølgende Afstemning stemte imod Afskaffelsen af Dødsstraffen 59, for Afskaffelsen 23. Blandt dem, der stemte mod Afskaffelsen, skal jeg nævne Politikere som Fenger, Grundtvig, Hall, Tscherning, N. P. Holm, Høgsbro, Kampmann, Klein, Krabbe, Liebe, Rée, Rimestad, Termansen, Adler, Alberti, Casse og Dinesen. For Afskaffelsen stemte bl. a.: Fallesen, Fjord, Hage, Holstein, Juell, Kühnel, Nyholm. Jeg vil gerne tilføje, at Medforslagsstiller til Forslaget om Afskaffelsen var I. A. Hansen, men han var ikke til Stede.

Altsaa, Afskaffelsen blev forkastet med et betydeligt Flertal, og de Betragtninger, man den Gang lagde til Grund imod Afskaffelsen, var de samme, jeg her har gjort gældende, nemlig at ingen kan bestride, at denne alvorlige Straf, indeholdt i Straffeloven, har Muligheder for gennem sin afskrækkende Virkning at kunne afholde fra Begaaelse af Drab og være en Hemning imod saadanne Forbrydelser.

Jeg vil endnu citere, hvad daværende Højesteretssagfører Liebe fremførte overfor de Medlemmer af Folketinget, der den Gang vilde bestride den afskrækkende Virkning. Han sagde — det findes Pag. 975 —:

„Jeg vedbliver min første Ytring, at jeg ser ikke rettere end, at det er de ærede Medlemmer, som vil afskaffe Dødsstraffen, der skylder os Beviset for, at det bør ske, og at det kan ske uden Skade.“ Det er det samme, jeg har fremført her i Dag, at det er de ærede Medlemmer, der skylder Beviset for, at Dødsstraffen ikke kan virke afskrækkende.

Jeg er ganske klar over, at dette Spørgsmaal, Dødsstraffens Bevarelse eller dens Afskaffelse, er et saare alvorligt Spørgsmaal; thi givet er det jo, at den Rigsdag, der vedtager Dødsstraffens Bevarelse, har det første Ansvar for den Morders Død, hvis Liv tages. Men overfor dette Ansvar staar Ansvaret overfor alle dem, hvis Liv det først og fremmest er Samfundets Opgave at værne. Ansvaret ikke mindst overfor Samfundets Børn. Ansvaret overfor disse, Muligheden for gennem Trusel om Dødsstraffen at begrænse Antallet af uskyldige Ofres og ganske særlig uskyldige Børns Drab, vejer for mig saa stærkt til, at jeg ikke kan gaa med til at give Morderne den Beskyttelse for deres eget Liv, som ligger i Dødsstraffens Afskaffelse.

Jeg vil slutte, hvad jeg her har fremført, med at anføre, hvad Dommer Grundtvig udtalte i en Tale, han holdt ved Dommer-

mødet i Efteraaret imod Dødsstraffens Afskaffelse. Efter at have dokumenteret for Bevarelsen af Dødsstraffen og henvist til det urimelige i at slette Straffen i Straffeloven udtalte Dommer Grundtvig omtrent følgende: Men uanset om man vil eksekvere Dødsstraffen eller ej — han havde talt for at eksekvere den —, saa bør man i hvert Fald bibeholde den i Straffeloven, thi eet er dog givet, der vindes intet ved dens Ud-slettelse af Loven, og der begaas ingen Skade ved dens Bibeholdelse; den bør staa i Loven som den store Advarsel mod at tage andres Liv.

Jeg finder, at Dommer Grundtvig har ganske Ret deri. Men naar det er Tilfældet, at der ingen Skade begaas ved denne Strafs Bibeholdelse — og det kan ingen med Rette hævde at der gør —, men der tværtimod opnaas Mulighed for, at denne Strafs Tilstedeværelse kan være afskrækkende, og der endvidere opnaas det, at man har den, hvis man vil anvende den i særlig alvorlige Tilfælde — f. Eks. hvis der kommer en Mord-epidemi her i Landet, eller hvis vi kunde tænke os, at vi fik en Düsseldorfmorder i vor Midte, hvorfor skal Rigsdagen da gaa til i dette Øjeblik at afskaffe denne Straf?

Vi har i dette Efteraar haft et særlig dyrisk Tilfælde af Drab paa en lille Pige — Matthæusgademordet —, og der søges i Øjeblikket efter en anden lille Pige, som man ogsaa maa gaa ud fra er skændet og myrdet; hvis man indenfor en kortere Tid skulde faa flere af disse forfærdelige Tilfælde, mon det da ikke selv for mange af dem, der nu viger tilbage for Dødsstraffen, mon det da ikke for den almindelige Retsbevidsthed i vort Folk vilde synes urimeligt, om man ikke, hvis disse Ugerninger tager Karakter af en Epidemi, skulde kunne skride ind derover og forsøge, om Dødsstraffens Eksekvering ikke skulde kunne virke hemmende, og vilde det da ikke være meningsløst, om man paa Forhaand havde fraskrevet sig en saadan Ret?

Ud fra disse Betragtninger, som jeg kan samle i dette, at det efter min Mening eneste naturlige er, at Samfundet bevarer dette Middel til i visse Tilfælde at kunne skride ind med den Alvor og den Vægt, der ligger i Anvendelsen af Dødsstraf, og at det er urimeligt, at Samfundet paa Forhaand giver Morderne en Garanti for, at uanset hvor forfærdelige deres Forbrydelser er, kan de ikke selv risikere at miste Livet, og under Hensyn til, hvad jeg i øvrigt har anført, vil jeg da gerne, saa indtrængende jeg kan,